

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszewska-Sobczyk

Protokolant: Agnieszka Michałowska

w obecności Prokuratora Prok. Rej. Artura Poć

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014r., 24 marca 2014 sprawy:

W. W.

ur. (...) w Ł., syna J. i B. z d. C.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 października 2013 roku około godz. 21:00 na trasie O.-B. (droga nr (...)) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że w ruchu lądowym kierując pojazdem mechanicznym marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikami badań (godz. 22:45-2,20%, godz. 00:38, 00:41- 0,96 i 0,99 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu zjechał na lewy pas drogi dla przeciwnego kierunku jazdy i doprowadził do potrącenia prawidłowo poruszającej się osoby pieszej J. K. idącego lewym poboczem w kierunku miejscowości B., wskutek czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej i otarć naskórka w okolicy potylicznej lewej, masywnego podbiegnięcia krwawego w tkance podskórnej głowy w okolicy potylicznej, wieloodłamowego złamania pokrywy i podstawy czaszki z wgłobieniem kości w rzucie rany tłuczonej, krwiaka podpajęczynówkowego, rozerwania tkanki mózgowej w obrębie płata skroniowego lewego, złamania żeber po obu stronach, dwumiejscowego złamania mostka, otarć naskórka na tylnej powierzchni lewego barku, sińców i otarć naskórka na tylnej powierzchni uda i podudzia prawego, dwumiejscowego złamania kości strzałkowej prawej, rozerwania prawego więzozrostu krzyżowo-biodrowego i spojenia łonowego, złamania prawej kości łonowej, podbiegnięcia krwawego w mięśniach prawej kończyny dolnej i w następstwie rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych poniósł śmierć na miejscu zdarzenia

- tj. o czyn określony w art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k.

I oskarżonego **W. W.** w ramach popełnienia zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 26 października 2013 roku około godz. 21:00 na trasie O.-B. (droga nr (...)) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że w ruchu lądowym kierując pojazdem mechanicznym marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości (z wynikami badań o godz. 22:45-2,20%, o godz. 00:38- 0,96 mg/l, o godz. 00:41- 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) zjechał na lewy pas drogi dla przeciwnego kierunku jazdy i doprowadził do potrącenia poprawnie poruszającej się osoby pieszej -J. K. idącego lewą połową jezdni przy jej lewej krawędzi w kierunku miejscowości B., wskutek czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej i otarć naskórka w okolicy potylicznej lewej, masywnego podbiegnięcia krwawego w tkance podskórnej głowy w okolicy potylicznej, wieloodłamowego złamania pokrywy i podstawy czaszki z wgłobieniem kości w rzucie rany tłuczonej, krwiaka podpajęczynówkowego, rozerwania tkanki mózgowej w obrębie płata skroniowego lewego, złamania żeber po obu stronach, dwumiejscowego złamania mostka, otarć naskórka na tylnej powierzchni lewego barku, sińców i otarć naskórka na tylnej powierzchni uda i podudzia prawego, dwumiejscowego złamania kości strzałkowej prawej, rozerwania prawego więzozrostu krzyżowo-biodrowego i spojenia łonowego, złamania prawej

kości łonowej, podbiegnięcia krwawego w mięśniach prawej kończyny dolnej i w następstwie rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych poniósł śmierć na miejscu zdarzenia tj. czynu z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk i za to na podstawie art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk skazuje go na karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 46§2 kk orzeka wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 40.000 zł (czterdziestu tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonej R. P.,

III na podstawie art. 42§3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze,

IV na podstawie art. 230§2 kpk dowody rzeczowe w postaci wkładu lusterka samochodowego, obudowy lusterka, maty samochodowej i zagłówka, zapisane pod poz. 21/14 Księgi Przechowywanych Przedmiotów Sądu Rejonowego w Olsztynie, nakazuje zwrócić oskarżonemu W. W.,

V na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 26 października 2013r.,

VI na podstawie art. 43§3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów,

VII na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt VII K 30/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 października 2013 roku W. W. znajdując się w swoim mieszkaniu przy ul. (...) w O. od ok. godz. 16 wspólnie z kolegami spożywał alkohol. Po opuszczeniu mieszkania przez znajomych wymieniony w dalszym ciągu pił piwo i do ok. godz. 21 wypił łącznie co najmniej 15 piw. Następnie postanowił pojechać do B. do znajomego, P. P., od którego chciał pożyczyć przewód potrzebny do naprawy samochodu kolegi.

W. W. kończył pić ostatnie piwo podczas wsiadania do swojego samochodu B. (...) o nr. rej. (...), przy czym ze względu na stan nietrzeźwości miał trudności z wejściem do pojazdu. Po włączeniu silnika ruszył w kierunku B. ulicą (...). Znajdując się na drodze wojewódzkiej (...), w pobliżu słupka drogowego nr (...)km, poruszając się z prędkością ok. 70 km/h, zjechał na lewy pas ruchu i potrącił idącego tę stroną jezdni, poruszającego się przy jej lewej krawędzi, pieszego J. K., idącego w kierunku miejscowości B..

W miejscu, w którym doszło do potrącenia administracyjnie dopuszczalna prędkość wynosiła 90 km/h. Miejsce to znajdowało się w terenie niezabudowanym i nie było oświetlone.

W wyniku uderzenia J. K. doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej i otarć naskórka w okolicy potylicznej lewej, masywnego podbiegnięcia krwawego w tkance podskórnej głowy w okolicy potylicznej, wieloodłamowego złamania pokrywy i podstawy czaszki z wgłobieniem kości w rzucie rany tłuczonej, krwiaka podpajęczynówkowego, rozerwania tkanki mózgowej w obrębie płata skroniowego lewego, złamania żeber po obu stronach, dwumiejscowego złamania mostka, otarć naskórka na tylnej powierzchni lewego barku, sińców i otarć naskórka na tylnej powierzchni uda i podudzia prawego, dwumiejscowego złamania kości strzałkowej prawej, rozerwania prawego więzozrostu krzyżowo-biodrowego i spojenia łonowego, złamania prawej kości łonowej, podbiegnięcia krwawego w mięśniach prawej kończyny dolnej i w następstwie rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych poniósł śmierć na miejscu zdarzenia.

Po zderzeniu z pieszym samochód kierowany przez W. W. przejechał jeszcze ok. 700 metrów i następnie na łuku drogi w lewo zjechał z jezdni i uderzył w drzewo.

W chwili zdarzenia W. W. znajdował się w stanie nietrzeźwości – badanie przeprowadzone o godz. 22:45 wskazało na stężenie alkoholu we krwi w wysokości 2,20 ‰, o godz. 00:38 – 0,96 mg/l, zaś o godz. 00:41 – 0,99 mg/l. Również J. K. znajdował się pod wpływem alkoholu – badanie jego moczu wykazało stężenie 2,98 ‰, zaś krwi 1,98 ‰.

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia W. W. k: 41-42v, 51-51v, 296v, zeznania M. R. k: 92, 298, J. B. k: 18v-19, 171v, 297-297v, K. S. k: 20v-21, 170v, 297v, P. L. k: 34v, 334v, G. K. k: 35v, 334v, I. S. k: 178v, 298, M. K. k: 179v-180, 298-298v, G. B. k: 177, (334v), protokół z przebiegu badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym k: 4, sprawozdanie z przeprowadzonych badań krwi k: 83-86, protokół zatrzymania osoby k: 3, protokół oględzin pojazdu k: 8-11, 87-91, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego i szkic k: 11-13, protokół oględzin osoby k: 36-37, opinia techniczna samochodu marki B. (...)OI k: 61-73, opinia z zakresu badań chemicznych na zawartość alkoholu k: 75-76, opinia z zakresu ruchu drogowego k:147-155, protokół oględzin i otwarcia zwłok k: 172-175.

W. W. przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że po wypiciu ok. 15 piw postanowił pojechać do swojego kolegi P. P. do B., gdyż chciał pożyczyć od niego kabel potrzebny do naprawy samochodu ciężarowego znajomego. Gdy wyjechał z O., to poczuł jakby „coś omijał, jakby coś przeskoczyło przez drogę”. Nie pamięta momentu uderzenia w drzewo, a jedynie pogotowie i policjantów na miejscu zdarzenia.

Na rozprawie oskarżony również przyznał się do popełnienia czynu, odmawiając składania wyjaśnień. Przeprosił rodzinę pokrzywdzonego, podnosząc, iż chciałby pokryć wszystkie koszty i prosić o wybaczenie.

(wyjaśnienia oskarżonego k: 41-42v, 51-51v, 296v).

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługują na wiarę, korespondują one bowiem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadków, opinii z zakresu ruchu drogowego, jak również opinii sądowo-lekarskiej.

Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i rozprawy przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, w postępowaniu przygotowawczym opisując istotne elementy przebiegu zdarzenia, do którego doszło w dniu 26 października 2013 roku, w szczególności przyznając, iż spożywał wówczas alkohol, a następnie prowadził samochód, znajdując się pod jego wpływem. W ocenie Sądu wyjaśnienia te nie budzą wątpliwości co do ich prawdziwości, gdyż korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W szczególności są spójne z zeznaniami świadka M. R. co do stanu nietrzeźwości oskarżonego, potwierdzonego dowodami rzeczowymi w postaci badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz badania krwi. Odnośnie do samego przebiegu zdarzenia to wyjaśnienia te uzupełniają się z zeznaniami świadków J. B. i K. S. oraz nie są sprzeczne z wnioskami opinii z zakresu ruchu drogowego oraz opinii technicznej samochodu marki B. (...). Należy mieć przy tym na uwadze zaburzenie percepcji oraz zapamiętywania zdarzenia przez oskarżonego, wynikające ze stanu nietrzeźwości.

Z uwagi na powyższe, ustalając stan faktyczny odnośnie prędkości z jaką poruszał się oskarżony, Sąd opierał się na opinii biegłego, który w opinii ustalił prędkość pojazdu na ok. 70 km/h, nie zaś w wyjaśnieniach oskarżonego, który prędkość tą szacował na około ok. 120-130 km/h (k. 42v). Tym niemniej należało uznać, że stosownie do swoich możliwości postrzegania rzeczywistości, oskarżony wyjaśniał zgodnie z prawdą, w żaden sposób nie przedstawiając przebiegu zdarzenia w sposób dla siebie korzystny. W tym kontekście należy widzieć również sformułowanie, że oskarżony nie pamięta, żeby potracił pieszego, a jedynie odniósł wrażenie, „jakby coś przeskoczyło przez drogę” (k. 42). Co prawda biegły H. H., sporządzający opinię z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jednoznacznie stwierdził,

że jest nieprawdopodobne, aby kierujący samochodem nie odczuł lub nie zauważył (przy pełnej świadomości i normalnej reakcji) uderzenia samochodu w pieszego (k. 152), to jak wynika z zebranego w sprawie materiału, stan nietrzeźwości utrudnił oskarżonemu prawidłowy odbiór zdarzenia. Mając zatem na uwadze całokształt wskazanych wyżej okoliczności, Sąd uznał wyjaśnienia złożone przez oskarżonego za wiarygodne.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał też pozostałe dowody osobowe zebrane w sprawie. W szczególności przydatne okazały się zeznania świadków J. B. i K. S.. Wskazani świadkowie dysponowali podobną wiedzą o zdarzeniu, ich zeznania są zbieżne, ale nie identyczne, co wyklucza możliwość ich uzgodnienia. Wymienieni wskazali, iż wybrali się na przejażdżkę samochodem, podczas której zauważyli pokrzywdzonego, który siedł z wiaderkiem. Gdy wracali widzieli tylko leżące wiaderko, natomiast nie zauważyli już człowieka, który je niósł, co ich zaniepokoiło. Następnie zauważyli samochód oskarżonego, w którym znajdował się wymieniony, opisując stan jaki tam zastali i podnosząc, że wezwali pogotowie i (...).

Na wiarę zasługiwały również zeznania P. L., G. K., I. S., M. K., G. B., którzy jakkolwiek nie byli bezpośrednimi świadkami wypadku, znaleźli się na miejscu zdarzenia krótko po jego zaistnieniu, opisując stan jaki tam zastali. Wszyscy wskazani wyżej świadkowie to osoby obce zarówno dla oskarżonego, jak i pokrzywdzonego, nie mające żadnego interesu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Nie ujawniły się też żadne przesłanki, które mogłyby wskazywać na możliwość konfabulacji przez któregokolwiek z nich. Odnośnie do zeznań M. R. to potwierdziły one jedynie fakt, że oskarżony w dniu 26 października 2013 roku spożywał alkohol. Z uwagi na zbieżność z innymi dowodami wskazującymi na tę okoliczność, również tym zeznaniom Sąd dał wiarę.

Ze względu na brak naocznych świadków zdarzenia kluczowa dla kwestii ustalenia jego przebiegu była opinia sporządzona przez biegłego mgr. inż. H. H. w zakresie rekonstrukcji wypadków drogowych, na okoliczność przyczyn zaistniałego wypadku drogowego i jego przebiegu, ustalenia który z uczestników wypadku mógł uniknąć jego zaistnienia oraz określenia jaka była prędkość pojazdu B. (...) o nr. rej. (...) w chwili wypadku.

Wnioski opinii sporządzonej na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego tak osobowego, jak i nieosobowego wskazują, iż bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku było zjechanie samochodu na lewy pas jezdni, gdzie nastąpiło najechanie na pieszego poruszającego się w sposób poprawny (pieszy poruszał się przy lewej krawędzi jezdni). Pieszy, mimo stanu nietrzeźwości, poruszał się w sposób poprawny – lewą połową jezdni przy jej krawędzi – swoim zachowaniem nie przyczynił się do zaistnienia wypadku. Kierujący samochodem tuż przed zaistnieniem wypadku poruszał się całkowicie lewą połową jezdni, gdzie potracił poprawnie idącego pieszego. Kierujący samochodem, przy poprawnym zachowaniu się – jadąc swoją połową jezdni – nie spowodowałby zaistnienia wypadku. Prędkość samochodu osobowego B. (...) nr. rej. (...) w chwili potrącenia pieszego wynosiła około 70 km/h.

Powyższą opinię Sąd uznał za w pełni wiarygodną, jest ona bowiem jasna i szczegółowa. Sporządzona została rzetelnie - w oparciu o dostępny materiał dowodowy, taki jak zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego oraz obiektywne dowody w postaci szkicu miejsca wypadku drogowego, oględzin miejsca wypadku, oględzin pojazdu oraz oględzin i otwarcia zwłok. Wnioski opinii zostały w sposób jasny i dokładny uzasadnione. Prawidłowości i logiczności wniosków biegłego nie zakwestionowała żadna ze stron.

Z powyższą opinią w pełni koresponduje przeprowadzona przez biegłego inż. R. A. opinia techniczna samochodu marki B. (...).oI. Z jej wniosków wynika, że w chwili wypadku pojazd był sprawny technicznie i jego stan nie miał wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku drogowego, oraz że część uszkodzeń auta powstała w wyniku uderzenia w drzewo, inne zaś na skutek potrącenia pieszego.

Za w pełni przydatną dla przedmiotowego postępowania Sąd uznał także opinię sądowno-lekarską sporządzoną przez lekarza medycyny sądowej B. Z. na podstawie oględzin i otwarcia zwłok. Wnioski opinii wskazują, że pokrzywdzony J. K. w wyniku wypadku drogowego z dnia 26 października 2013 roku doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej i otarć naskórka w okolicy potylicznej lewej, masywnego podbiegnięcia krwawego w tkance podskórnej głowy w okolicy potylicznej, wieloodłamowego złamania pokrywy i podstawy czaszki z wgłobieniem kości w rzucie rany tłuczonej, krwiaka podpajęczynówkowego, rozerwania tkanki mózgowej w obrębie płata skroniowego lewego,

złamania żeber po obu stronach, dwumiejscowego złamania mostka, otarć naskórka na tylnej powierzchni lewego barku, sińców i otarć naskórka na tylnej powierzchni uda i podudzia prawego, dwumiejscowego złamania kości strzałkowej prawej, rozerwania prawego więzozrostu krzyżowo-biodrowego i spojenia łonowego, złamania prawej kości łonowej, podbiegnięcia krwawego w mięśniach prawej kończyny dolnej i w następstwie rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych poniósł śmierć na miejscu zdarzenia. Stwierdzone sekcyjnie obrażenia mogły powstać w okolicznościach wypadku drogowego, w wyniku potrącenia przez samochód.

Za wiarygodnością opinii przemawia fakt, iż została ona sporządzona w oparciu o oględziny i otwarcie zwłok, zgodnie z najlepszą wiedzą medyczną.

Za wiarygodne Sąd uznał również pozostałe dowody w postaci badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym, badań krwi oskarżonego, oględzin pojazdu, szkicu miejsca wypadku drogowego i oględzin miejsca wypadku, oględzin osoby oskarżonego, badań chemicznych na zawartość alkoholu pokrzywdzonego. Powyższe dowody zostały przeprowadzone przez uprawnione do tego osoby, zgodnie z przyjętą metodologią.

Niczego istotnego dla wyjaśnienia okoliczności zdarzenia nie wniosły natomiast zeznania świadków P. P., T. Z., A. Z., R. P. i W. K.. Świadkowie ci nie dysponowali wiedzą o zdarzeniu, która mogłaby być pomocna dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Reasumując, stwierdzić należy, iż w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy – uznany za wiarygodny - zasadnie przypisano oskarżonemu W. W. popełnienie przestępstwa z art.177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Podlega bowiem odpowiedzialności z art. 177 § 2 k.k. ten, kto naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest śmierć człowieka albo ciężki uszczerbek na zdrowiu. Zgodnie zaś z treścią art. 178 § 1 k.k. jeżeli sprawca przestępstwa określonego w art. 173, 174 albo 177 k.k.. znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd orzeka karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Bez wątpienia W. W. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Prowadząc samochód w stanie nietrzeźwości naruszył dyspozycję art. 45 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (zabrania się kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości).

W wyniku wymienionych wyżej naruszeń doszło do wypadku, którego następstwem była śmierć J. K..

Oskarżony w chwili popełniania czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości – o godz. 22.45 stwierdzono u niego 2,20 ‰ alkoholu we krwi (co odpowiada 1,10 mg/l w wydychanym powietrzu), o godz. 00.38 – 0,96 mg/l, zaś o godz. 00:41 – 0,99 mg/l.

Ponadto z wyjaśnień samego oskarżonego wynikało, iż czuł on oddziaływanie spożytego alkoholu na organizm („pamiętam, że jak otwierałem samochód to prawie na kolanach wsiadałem do samochodu” – k. 51v) co wskazuje, że oskarżony umyślnie naruszył zasadę wynikającą z art. 45 ust 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Odnosnie zaś do skutku naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym albo powietrznym, tj. „nieumyślnego spowodowania” wypadku, którego następstwem była śmierć człowieka, to należy uznać, że decydując się na kierowanie pojazdu po wypiciu kilkunastu piw i prowadząc pojazd z prędkością ok. 70 km/h oskarżony powinien i mógł przewidzieć, że swoim zachowaniem może spowodować wypadek drogowy, którego następstwem będzie śmierć człowieka albo spowodowanie ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu.

W ocenie Sądu oskarżonemu można przypisać winę w popełnieniu zarzucanego czynu. W. W. ze względu na wiek jest zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był on niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał więc

obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić można mu zarzut. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zaistniały żadne przesłanki, które uzasadniałyby podejrzenie, że oskarżony nie mógł przewidzieć wpływu alkoholu na jego świadomość, bądź też że nastąpiło upojenie patologiczne bądź upojenie na podłożu patologicznym, w szczególności mając na względzie ilość alkoholu, którą wypił oskarżony.

Jednocześnie Sąd, w oparciu o opinię biegłego H. H. zmienił opis przypisanego mu czynu, w efekcie uznając oskarżonego za winnego tego, że w dniu 26 października 2013 roku około godz. 21:00 na trasie O.-B. (droga nr (...)) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując pojazdem mechanicznym marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości (z wynikami badań o godz. 22:45 – 2,20‰, o godz. 00:38 – 0,96 mg/l, 00:41 – 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) zjechał na lewy pas drogi dla przeciwnego kierunku jazdy i doprowadził do potrącenia poprawnie poruszającej się osoby pieszej – J. K., idącego lewą połową jezdni przy jej lewej krawędzi w kierunku miejscowości B., wskutek czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej i otarć naskórka w okolicy potylicznej lewej, masywnego podbiegnięcia krwawego w tkance podskórnej głowy w okolicy potylicznej, wieloodłamowego złamania pokrywy i podstawy czaszki z wgłobieniem kości w rzucie rany tłuczonej, krwiaka podpajecznynówkowego, rozerwania tkanki mózgowej w obrębie płata skroniowego lewego, złamania żeber po obu stronach, dwumiejscowego złamania mostka, otarć naskórka na tylnej powierzchni lewego barku, sińców i otarć naskórka na tylnej powierzchni uda i podudzia prawego, dwumiejscowego złamania kości strzałkowej prawej, rozerwania prawego więzozrostu krzyżowo-biodrowego i spojenia łonowego, złamania prawej kości łonowej, podbiegnięcia krwawego w mięśniach prawej kończyny dolnej i w następstwie rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych poniósł śmierć na miejscu zdarzenia.

Sąd zmienił tu opis czynu w stosunku do opisu z aktu oskarżenia przyjmując, iż pokrzywdzony szedł lewą połową jezdni przy jej lewej krawędzi, nie zaś lewym poboczem, wynikało to bowiem wprost z opinii z zakresu ruchu drogowego.

Kierując się dyrektywami określonymi w art. 53 kk Sąd orzekając w granicach przewidzianych przez ustawę wymierzył oskarżonemu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd baczyl przy tym, by dolegliwość tej kary nie przekraczała stopnia winy i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, a jednocześnie by spełnione zostały cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, jak również by spełnione zostały potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Dokonując analizy popełnionego przestępstwa w odniesieniu do poszczególnych wytycznych wymiaru kary, Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się czynu przy wysokim stopniu zawinienia – oskarżony miał subiektywne odczucie, że znajdował się w stanie głębokiego upojenia alkoholowego i mimo to zdecydował się na prowadzenie pojazdu.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd dokonał jednocześnie oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i w tym zakresie kierował się wskazaniem określonymi w art. 115 § 2 kk.

Odnosząc się do rodzaju i charakteru naruszonego dobra stwierdzić należy, że bezpieczeństwo powszechne ma w hierarchii dóbr chronionych prawem karnym wysokie miejsce, szczególnie mając na uwadze, że w niniejszej sprawie powiązane zostało z następstwem w postaci śmierci człowieka.

Sposób i okoliczności popełnienia czynu są z pewnością okolicznością dla oskarżonego obciążającą. Oskarżony popełnił występki z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w stanie nietrzeźwości niemal czterokrotnie przekraczającym dopuszczalne normy. Podkreślić tu należy, że na wymiar kary wpływ ma nie sam stan nietrzeźwości, którego wystąpienie jest znamieniem przestępstwa z art. 178 § 1 k.k., ale jego nasilenie, występujące w konkretnej sprawie. Sam fakt poruszania się z prędkością wyraźnie niższą od administracyjnie dopuszczalnej należy ocenić pozytywnie dla oskarżonego, tym niemniej kwestia ta rozpatrywana w kontekście rozmiaru stanu upojenia alkoholowego oskarżonego i faktu jechania lewą stroną jezdni, a więc z rażącym naruszeniem zasad ruchu drogowego, nie może mieć większego znaczenia.

Również motywację sprawcy uznać należy za okoliczność zwiększającą stopień społecznej szkodliwości. Oskarżony zdecydował się wsiąść do samochodu będąc pod wpływem alkoholu z błahego powodu, który nie wymagał od niego natychmiastowego działania w celu dotarcia do B..

Biorąc pod uwagę całokształt dyrektyw składających się na stopień społecznej szkodliwości czynu, określić ją należy jako znaczną.

Jednocześnie jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego oraz wyrażenie przez niego skruchy, przeproszenie rodziny pokrzywdzonego i gotowość do zapłaty nawiazki.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że dla celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa koniecznym jest wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności, w wymiarze zbliżonym do połowy ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 178 § 1 k.k.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiazkę w kwocie 40.000 zł na rzecz pokrzywdzonej R. P.. Zgodnie z treścią wskazanego wyżej artykułu nawiazka może zostać orzeczona zamiast obowiązku naprawienia szkody, co wskazuje na jej subsydiarny charakter – pełni ona funkcję zryczałtowanego odszkodowania, której zastosowanie może być podyktowane trudnościami w udowodnieniu wielkości szkody (por. Z. Sienkiewicz, kom. do art. 46 k.k., teza 10, LexPolonica). Ma to szczególne znaczenie w sprawach, w których doszło do naruszenia dobra osobistego pokrzywdzonego lub jego osób najbliższych i w których majątkowe oszacowanie doznanej przez te osoby krzywdy wymaga prowadzenia szczegółowego postępowania. Biorąc pod uwagę śmierć pokrzywdzonego, orzeczenie na rzecz jego wieloletniej konkubiny nawiazki w kwocie 40.000 zł należy uznać za adekwatne.

Sąd na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze, nie dopatrując się szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby możliwość odstąpienia od stosowania tego obligatoryjnego środka karnego.

W związku ze stwierdzeniem zbędności dla postępowania karnego dowodów rzeczowych w postaci wkładu lusterka samochodowego, obudowy lusterka, maty samochodowej i zagłówka, Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł o zwróceniu wskazanych wyżej dowodów rzeczowych oskarżonemu.

W punkcie V wyroku Sąd na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 26 października 2013 roku.

W punkcie VI wyroku Sąd na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, w związku z orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów w punkcie III wyroku.

Odnośnie do kosztów postępowania, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, mając na uwadze trudną sytuację finansową oskarżonego, związaną z utratą pracy spowodowaną tymczasowym aresztowaniem. Ponadto Sąd, wobec orzeczenia nawiazki, mogącej wyczerpać realne możliwości finansowe oskarżonego, uznał prymat kompensacyjnego charakteru orzeczenia z uwzględnieniem zasad sprawiedliwości naprawczej, a w konsekwencji pierwszeństwo uprawnień pokrzywdzonej nad obowiązkiem zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu.